

Poniedziałek 14 Października

18:00 + Potrykus: Anna w r. śm i Roman

Wtorek 15 Października

św. Teresy od Jezusa

18:00 + Magdalena Poćwiardowska

Środa 16 Października

św. Jadwigi Śląskiej

18:00 /zbiorowa za zmarłych/

+ Aniela i Feliks Ciskowscy

+ Brygida Czaja w 3 r. śm.

+ rodzice chrzestni z obojga stron

+ matka chrzestna Jadwiga Bistram

+ Agnieszka Bolda

+ dziadkowie: Michał i Stefania

+ rodzice: Necel i Cieplińscy, rodzeństwo

+

Czwartek 17 Października

św. Ignacego Antiocheńskiego

18:00 + Wojciech Chmielewski w r. śm.

Piątek 18 Października

św. Łukasza

17:00 + Józef Lessnau

18:00 + Klara i Ksawery Hincke w r.

śm.

Sobota 19 Października

14:00 - ślubna

18:00 + mąż Jerzy oraz teściowie; z rodziny Bolda

Niedziela 20 Października

XXIX zwykła

08:00 + Hubert Jutrowski

10:30 + Piotr Jeka od rodziny

16:00 - Do MBNP o zdrowie w rodzinie Lesnau

16:00 - Srebrne Gody

MISERICORDIA DOMINI

PARAFIA RZYMSKOKATOLICKA MIŁOSIERDZIA BOŻEGO UL. GOŚCINNA 12,
84-120 CHŁAPOWO, TEL. 602 574 613 WWW.PARAFIA.CHLAPOWO.PL

Numer parafii konta 58 8349 0002 0030 2696 2000 0010

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

XXVIII Niedziela Zwykła – 13 października 2024 r.

DZIEŃ PAPIESKI

1. Dziś przeżywamy XXIV Dzień Papieski pod hasłem: “Jan Paweł II. Ewangelia starości i cierpienia”. W całej ojczyźnie przeprowadzana jest zbiórka do puszek na rzecz fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia”. Także i u nas lektorki /ministranci/ zbierają po Mszy św. ofiary na ten cel.
2. W kalendarzu liturgicznym we wtorek przypada wspomnienie św. Teresy od Jezusa, dziewicy i doktora Kościoła w środę przypada wspomnienie św. Jadwigi Śląskiej, w czwartek św. Ignacego Antiocheńskiego, w piątek święto św. Łukasza, w sobotę bł. Ks. Jerzego Popiełuszki. **WSZYSTKIM JUBILATOM I SOLENIZANTOM SKŁADAMY NAJSERDECZNIJSZE ŻYCZENIA.**
3. W dalszym ciągu zapraszamy na nabożeństwa różańcowe codziennie o godz. 17.30, dzisiaj o 15.00. Dzieci zapraszamy od poniedziałku do piątku na godz. 16.00.
4. W związku ze zbliżającymi się dniami modlitwy za zmarłych, przy wyjściu kościoła wyłożone są kartki z wypominkami, które będzie można składać na tacę lub w kancelarii. Złożone przy tej okazji ofiary przeznaczamy na inwestycje budowlane. Bardzo proszę o czytelne wypełnianie wypominek najlepiej w mianowniku. Nie umieszczamy na wypominkach imion i nazwisk osób błogosławionych i świętych, a także tych, których proces beatyfikacyjny trwa tzw. sług Bożych.
5. Przy wyjściu u ministrantów do nabycia aktualna prasa religijna. Za tydzień zbiórka do puszek przed kościołem na cele misyjne.

Dziękując za wspólną modlitwę życzymy wszystkim błogosławionej niedzieli i dobrego tygodnia. Przyjmijmy Boże błogosławieństwo.

Ks. Sławomir Skoblik – proboszcz parafii

Hasłem tegorocznego Dnia Papieskiego stały się słowa „Św. Jan Paweł II. Ewangelia starości i cierpienia”.

W bogatej bibliotece wypowiedzi Jana Pawła II na temat ludzkiego cierpienia miejsce szczególne zajmuje List Apostolski *Salvifici doloris* („O chrześcijańskim sensie cierpienia”) podpisany 11 lutego 1984 r. Zrodził się on z osobistego doświadczenia cierpień papieża, będących skutkiem zamachu na jego życie. W liście, mającym bogatą treść teologiczną i filozoficzną, papież podjął próbę znalezienia odpowiedzi na pytanie o sens ludzkiego cierpienia. Człowiek doświadcza różnych form cierpienia w jego osobowym i społecznym wymiarze, którymi są choroby, ból, głód czy wojna. Za każdym razem to, co wyraża słowo „cierpienie”, na swój sposób odsłania głębię właściwą jedynie człowiekowi. Jest ono szczególnym momentem granicznym, który niejako „skazuje” człowieka na to, ażeby przerastał samego siebie (SD 2). Papież pisał: „Cierpienie ludzkie samo w sobie stanowi jakby swoisty świat, który bytuje wraz z człowiekiem, pojawia się w nim i przemija, a czasem nie przemija, ale utrwała się w nim i pogłębia (...) Każdy człowiek przez swe osobiste cierpienie jest nie tylko częścią owego świata, ale równocześnie ów świat jest w nim jako całość skończona i niepowtarzalna” (SD 8).

Pytaniem, które nieodzownie pojawia się w głębi doświadczanego przez człowieka cierpienia, jest pytanie o jego sens. Człowiek zadaje sobie i innym pytanie: „dlaczego cierpi?”. Cierpienie w pierwszej chwili utożsamiane jest z jakimś rodzajem zła. Pytania zarówno o cierpienie, jak i o zło, są szczególnie trudne wówczas, gdy człowiek stawia je Bogu. Bezsilność wobec niezawinionego cierpienia własnego, czy cierpienia bliskiej osoby, może prowadzić do załamania a nawet do odrzucenia wiary w istnienie Boga (SD 9). Objawienie Starego Testamentu pokazuje jednak, że Bóg nie tylko słucha tego pytania, ale oczekuje na nie. Potwierdza to postać biblijnego Hioba. Księga Hioba w swej treści nie tylko stawia pytanie: dlaczego istnieje cierpienie? ale dotyka także problemu cierpienia człowieka niewinnego. Z punktu widzenia chrześcijaństwa nie daje ona jednak ostatecznego rozwiązania samego problemu cierpienia. Jak będzie podkreślał Jan Paweł II, pełnej odpowiedzi na pytanie: dlaczego cierpienie?, Bóg udzielił człowiekowi dopiero w Krzyżu Jezusa Chrystusa (SD 12-13).

Jako klucz do zrozumienia zbawczego działania Boga, Jan Paweł II wskazuje słowa zapisane przez św. Jana Ewangelistę: „Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne” (J 3,16). Chrystus przybliżył się do świata ludzkiego cierpienia przez to, że sam cierpienie wziął na siebie. Od początku ziemskiej działalności Jezus miał świadomość tego, że będzie cierpiał, i że poniesie męczeńską śmierć. Dawał to wielokrotnie do zrozumienia swoim uczniom: „Oto idziemy do Jerozolimy. Tam Syn Człowieczy zostanie wydany arcykapłanom i uczynom w Piśmie. Oni skazają Go na śmierć i wydadzą go poganom. I będą z Niego szydzić, oplują Go, ubiczują i zabiją, a po trzech dniach zmartwychwstanie” (Mk 10, 33-34). Jednocześnie Syn Boży przez swoje cierpienie ma sprawić, by człowiek „nie zginął, ale miał życie wieczne” (SD 16). To dlatego cierpienie Chrystusa jest przejawem i wyrazem postawy daru dla innych. W liście *Salvifici doloris* Jan Paweł II wyjaśnia: „Można powiedzieć, że wraz z męką Chrystusa całe cierpienie ludzkie znalazło się w nowej sytuacji (...) W Krzyżu Chrystusa, nie tylko Odkupienie dokonało się przez cierpienie, ale samo cierpienie ludzkie zostało odkupione” (SD 19). Papież, nawiązując do słów św. Pawła mówiących o cierpieniach, jakie stały się udziałem pierwszych chrześcijan „z powodu Jezusa”, odkrywa potrójny wymiar uczestnictwa w cierpieniu Chrystusa. Człowiek dlatego staje się uczestnikiem cierpień Chrystusa, gdyż to sam Chrystus otworzył swoje cierpienia dla człowieka stając się uczestnikiem wszystkich ludzkich cierpień. Człowiek odkrywając przez wiarę odkupieńczy sens cierpienia Chrystusa, odkrywa zarazem w nim swoje własne cierpienie, które zostało nasycone nową treścią i nowym znaczeniem (SD 20).

Jan Paweł II mówił o szczególnym przesłaniu Chrystusa składającym się na ten wymiar Ewangelii, który nazywa „Ewangelie cierpienia”. Od początku swojej publicznej działalności Jezus mówił swoim słuchaczom o potrzebie cierpienia. Mówił, że każdy, kto chce iść za Nim, musi zaprzeczyć się samego siebie, musi wziąć krzyż swój na każdy dzień i Go naśladować (Łk 9,23). Swoim uczniom wiele razy mówił, iż dla Jego imienia będą prześladowani (J15, 18-27). Wypełnieniem tych słów stały się dzieje Kościoła od początku znaczone krwią męczenników. W interpretacji papieża, tak, jak pierwszy rozdział Ewangelii cierpienia piszą ci wszyscy, którzy cierpią dla Chrystusa, tak jej drugi rozdział piszą wszyscy ci, którzy cierpią z Chrystusem, jednocząc swoje ludzkie cierpienie z Jego cierpieniem odkupieńczym. Każdy cierpiący swoim cierpieniem fizycznym czy duchowym, zapisuje kolejne strony Ewangelii cierpienia głosząc ją zarazem swojemu otoczeniu i ludziom współczesnym (SD 25-26).

Ludzie na całym świecie „na żywo” śledzili nie tylko proces stopniowego pogarszania się stanu zdrowia papieża, ale także proces jego starzenia się i powolnego odchodzenia „do domu Ojca”. Jan Paweł II niewątpliwie był jednym z najbardziej znanych na świecie seniorów. W 1999 roku Organizacja Narodów Zjednoczonych ogłosiła Rokiem Osób w Podeszłym Wieku. Z tej okazji 79. – letni Jan Paweł II skierował do seniorów list o niezwykle wymownym tytule: „Do moich braci i sióstr – ludzi w podeszłym wieku”. Papież, sam będąc już w osobą w podeszłym wieku, list ten pisał nie tylko „do” ale także „wspólnie ze” swoimi rówieśnikami, prowadząc z nimi szczególny dialog. List posiada bardzo osobisty charakter. Papież zawarł w nim własne przemyślenia na temat kondycji i problemów ludzi starszych, tj. doświadczenia licznych trudów wynikających z ograniczeń możliwości fizycznych, choroby, bólu, cierpienia. Poruszył także niezwykle trudny temat samotności ludzi starszych, którzy z racji wieku spychani są często na margines życia społecznego. Sama wymowa listu jest jednak optymistyczna i przepełniona chrześcijańską nadzieją.

Na starość Jan Paweł II patrzy w kategorii daru i zadania. Szuka jej sensu i interpretuje ją w perspektywie wiary. Na każdym etapie swojego życia człowiek jest obrazem i podobieństwem Boga. Pismo Święte zarówno Starego, jak i Nowego Testamentu z wielkim szacunkiem odnosi się do ludzi w podeszłym wieku, a samą długowieczność postrzega jako znak szczególnej Bożej łaskawości. W Biblii starość jawi się jako „czas pomyślny”, w którym „dopełnia się miara ludzkiego życia”.

Szacunek okazywany ludziom starszym jest uczynieniem zadość czwartemu przykazaniu Dekalogu, nakazującemu „Czczyć ojca i matkę”. „Czczyć ludzi starych – pisał papież – znaczy spełniać trojaką powinność wobec nich: akceptować ich obecność, pomagać im i doceniać ich zalety” (nr 11). Szacunek i miłość wobec ludzi w podeszłym wieku, jest jedną z najważniejszych cech prawdziwie ludzkiej i dojrzałej cywilizacji budowanej na fundamencie wartości głęboko humanistycznych, mających walor uniwersalny i powszechny (nr 12). W życiu społecznym ludzie w podeszłym wieku mają swoje szczególne posłannictwo, o którym Jan Paweł II pisał: „Ludzie starzy pomagają nam mądrzej patrzeć na ziemskie wydarzenia, ponieważ dzięki życiowym doświadczeniom zyskali wiedzę i dojrzałość. Są strażnikami pamięci zbiorowej, a więc mają szczególny tytuł, aby być wyrazicielami wspólnych ideałów i wartości, które są podstawą i regułą życia społecznego. Wykluczyć ich ze społeczeństwa znaczy w imię nowoczesności pozbawionej pamięci odrzucić przeszłość, w której zakorzeniona jest teraźniejszość. Ludzie starsi dzięki swej dojrzałości i doświadczeniu mogą udzielać młodym rad i cennych pouczeń” (nr 10). Dlatego w liście adresowanym do ludzi w podeszłym wieku, Jan Paweł II zwrócił się także do ludzi młodych. Uczynił to w sposób niemal uroczysty: „Wzywam was, młodzi przyjaciele, byście traktowali [ludzi starszych] wielkodusznie i z miłością. Starsi potrafią dać wam znacznie więcej, niż możecie sobie wyobrazić” (nr 12). Niech i te słowa staną się szczególnym przesłaniem tegorocznego Dnia Papieskiego.